

Vampshine

Boek 1- Nieuw leven

Angie kok

Eerste druk Juli 2024

Cover: Angie Kok

ISBN: 9789465019055

Uitgever: Brave New Books

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijzen dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

Voorwoord

Ik draag dit boek op aan mijn grootouders en met name mijn opa Pee, die als een vader voor me is geweest. Ik mis je. Je had een hekel aan lezen, maar vond het geweldig dat ik boeken las en later ook schreef. Je had graag gehad dat ik de hoofdpersoon in een verhaal zou zijn. Daarom gebruik ik in dit verhaal mijn eigen naam, Angie, voor jou, opa.

Ook draag ik dit boek op aan mijn beste vrienden, die altijd lachend ontkennen dat vampiers bestaan. Zonder hen was dit verhaal er niet gekomen.

Alle namen en plaatsen die ik gebruik zijn voortgekomen uit mijn eigen fantasie en mijn vakantie in Frankrijk. Mochten er overeenkomsten zijn dan berusten die op toeval.

Proloog

De auto reed veel te hard over de verlaten weg. Het was al laat. Het waaide stevig en de regen geselde de auto.

‘Heb je haast, François?’ De vrouw op de bijrijdersstoel keek met een glimlach naar de bestuurder. Die grijnsde zonder zijn blik van de weg te halen. ‘Altijd als we naar huis gaan.’

‘Wat gaan we nu doen voor haar verjaardag, meneer?’

François keek de jongeman op de achterbank via de achteruitkijkspiegel aan. ‘Het zou leuk zijn als we een groot feest zouden geven in de achtertuin. Zestien worden is niet niks.’

De jongeman grinnikte. ‘Dat zou gaaf zijn!’

‘Wat vind jij ervan, Camilla?’

De vrouw glimlachte. ‘Ik vind het een goed idee! Ik hoop maar dat ze niets doorheeft.’

De jongeman op de achterbank haalde zijn schouders op. ‘Angie kennende heeft die niks door, hoor! Zij denkt dat ik nu een film aan het kijken ben.’

Camilla draaide zich om en keek hem aan. ‘Dank je wel dat je ons hebt opgewacht op het vliegveld zodat we het in alle rust over haar verjaardag konden hebben, Rafael.’

De jongeman glimlachte. ‘Graag gedaan, hoor. Angie is mijn beste...’

Hij maakte zijn zin niet af. François gooide plotseling zijn stuur opzij om een grote tak op de weg te ontwijken. Camilla schrok. ‘Schat! Kijk toch uit!’

‘Ik kan er niets aan doen dat die tak op de weg ligt,’ gromde François. Hij wierp een boze blik op zijn vrouw.

‘Wees blij dat we er niet op knalden. We hebben gezelschap, trouwens,’ mompelde hij, kijkend in zijn spiegels. Achter hen waren de lichten van een andere auto opgedoken. De auto was nog ver, maar kwam snel dichterbij.

Rafael keek door de achterraut. ‘Die heeft haast.’

‘Zou kunnen,’ gromde François. Camilla keek strak voor zich uit en legde even haar hand op de onderarm van haar man. Hij glimlachte naar haar. ‘Geen zorgen, lieverd. Deze auto is sneller.’ Hij gaf gas terwijl hij in zijn achteruitkijkspiegel keek. Daardoor zag hij niet hoe aan de linkerkant vanuit de duisternis een donkere schaduw aan kwam snellen.

De pick-up kwam op hoge snelheid uit de straat geschoten en raakte hen vol tegen de zijkant van hun wagen. Hij hoorde Camilla gillen terwijl hij uit alle macht de controle over het stuur probeerde te houden. De auto vloog van de weg af en botste tegen een boom. Het laatste dat François hoorde was de ijselijke gil van zijn vrouw.

De pick-up bleef even staan en de bestuurder keek geboeid naar de auto die total loss was. Rook kwam onder de motorkap vandaan. Zelf had hij weinig schade; de grill van de pick-up was gedeukt, maar verder viel het mee. Toen de lichten van de auto verderop feller werden gromde hij. Hij gaf gas en de pick-up leek te brullen voor hij wegsnelde. Hij lachte tevreden.

De auto stopte vlakbij het rokende wrak en de bestuurder stapte uit. Regen sloeg in zijn gezicht en binnen een paar seconden was hij doorweekt. Hij snelde naar het wrak en

een snelle blik vertelde hem dat de twee mensen voorin de auto dood waren. Zijn gezicht vertrok van verdriet. De man lag met opengesperde ogen tegen zijn stuur, bloed droop uit zijn half weggeslagen schedel. De vrouw naast hem lag met haar hoofd tegen het raam. Door de vreemde hoek van haar hoofd wist hij dat ze haar nek had gebroken. Hij keek naar de achterbank. De jongeman lag bekneld tussen de voorstoel en de bank. Zijn been was opengescheurd en hij bloedde hevig.

Hij rook het bloed en wist dat hij maar één ding kon doen om hem te redden. Met bijna bovenmenselijke kracht rukte hij het achterportier open en sleurde de jongeman uit de auto. Hij negeerde de kreet van pijn van de jongeman en trok hem overeind. Hij tilde hem over zijn schouder en liep terug naar zijn auto. Hij opende het portier en zette de jongeman op de bijrijdersstoel.

De regen leek iets te verminderen toen hij zijn mobiel pakte en de hulpdiensten belde. Toen hem naar zijn naam werd gevraagd verbrak hij de verbinding en wendde zich tot de jongeman. ‘Wat ik nu ga doen is voor jouw eigen bestwil,’ mompelde hij. Hij negeerde de angstige blik in de ogen van de jongeman en boog zich naar hem toe.

-1-

Het was zeven uur in de ochtend. Angie werd wakker en ging naar beneden, hopeno dat haar ouders al thuis waren. Maar het was nog stil in huis en de auto van haar ouders stond nog niet op de oprit. *Gek*, dacht ze bij zichzelf. Het was niet de eerste keer dat haar ouders later dan verwacht thuis kwamen, maar toch.

Terwijl Angie ontbeet staarde ze door de keukendeur naar de tuin. Het huis waarin ze met haar ouders woonde lag in een rustige wijk en op een heuvel, aan de Bergstraat in Heverlee. Het was een tamelijk groot huis met vier slaapkamers, een hele grote woonkamer, een woonkeuken en een werkkamer van haar ouders. Ze kwam niet vaak in die kamer. Haar ouders vonden dat niet prettig. Met haar boterham in haar hand liep ze naar de werkkamer, opende de deur en keek naar binnen. Er stonden twee antieke bureaus en langs de muren stonden boekenkasten van notenhout. Ze glimlachte even toen ze naar de boeken keek. Ze las heel graag en had zelf ook veel boeken. Haar ouders hadden dit ook altijd aangemoedigd en kochten vaak boeken voor haar. Met een zucht sloot ze de deur weer en liep terug naar de tafel in de keuken. Ze hoopte maar dat haar ouders snel weer thuis zouden zijn. Ze miste hen. En ze was nieuwsgierig naar wat ze deze keer voor haar mee hadden genomen. Elke keer als haar ouders terugkeerden van een zakenreis had haar vader wel iets leuks voor haar gevonden.

Terwijl ze haar lunch klaarmaakte dacht ze aan haar beste vriend Rafael. Ze had hem gisteravond nog gesproken via whatsapp en hij was vaag geweest over zijn plannen die avond. Meestal vertelde hij haar alles, maar deze keer was hij terughoudend geweest. Ze vroeg zich af waarom en was vast van plan het hem straks te vragen, als ze hem zag op school.

Stiekem was ze verliefd op Rafael. Zijn bruine ogen glinsterden altijd als donkere parels in de zon. Hij had kort, bruin haar en lachte altijd. Hij was haar beste vriend, en ze had haar hart aan hem verloren.

Angie zuchtte. Jammer dat hij haar niet zag op de manier zoals ze zo graag wilde. Ze keek naar de klok en zag dat ze zich moest haasten wilde ze nog op tijd zijn. Ze pakte haar tas en liep naar buiten.

Even later zat ze op haar fiets en trapte sneller dan gewoonlijk om op tijd op school te zijn.

Haar ouders hadden gewild dat ze naar een speciale school ging. Het Gezelle College was niet heel ver van haar huis vandaan. Het was maar vijftien minuten fietsen. De school was klein en lag een beetje verscholen tussen de bomen, aan de voet van een heuvel. Er was maar een toegangsweg en vanaf de grote weg was de school niet te zien. Het was een al wat ouder gebouw van donkerrode steen, gebouwd in 1930, en het had maar twee verdiepingen. Auto's konden er niet komen. Pas zo'n twaalf jaar geleden was er een houten fietsenhok gebouwd op het plein naast de school. Dat was ook vaak de plek waar Angie en haar vrienden elkaar ontmoetten in de pauze. Maar het meest vreemde waren de schooltijden. Die waren niet, zoals op elke andere school,

van half negen 's ochtends tot een uur of vier 's middags, maar van half negen tot half elf 's ochtends en dan van 's avonds zes uur tot een uur of elf. Toen ze haar verbazing hierover had geuit, had haar moeder uitgelegd dat zij en haar vader heel vaak 's avonds aan het werk waren, en dat ze nu meer tijd samen zouden kunnen doorbrengen overdag.

Angie was direct enthousiast geweest. Een aantal jaar had ze haar ouders nauwelijks gezien omdat ze altijd werkten. Ze hadden maar weinig tijd voor hun dochter gehad. Nu was dit helemaal anders geworden en ze genoot.

Om tien over acht kwam ze aan op school en het schoolplein was nog helemaal leeg. De lessen begonnen pas om half negen, dus ze wachtte tot haar vrienden er waren.

Lily kwam zoals gewoonlijk als eerste aangehuppeld. Haar beste vriendin zag er goed uit en had een kort blauw jurkje aan. Haar blonde haar was zoals gewoonlijk in een hoge staart gebonden en haar mooie blauwe ogen keken vrolijk naar Angie. 'Hoi Angie, hoe gaat het?'

'Och, wel goed, en met jou?'

'Ja hoor, altijd goed! Je ziet er bezorgd uit. Is er iets?'

'Mijn ouders zijn gisteren niet thuisgekomen, dus ik maak me een beetje zorgen.'

'Oei. Het is nog nooit gebeurd dat je ouders te laat kwamen na een zakenreis, volgens mij. Heb je nog geen bericht gekregen dan?' Lily keek haar bezorgd aan en Angie schudde haar hoofd.

'Nee, dat is ook zo raar. Ik heb al gebeld en iets ingesproken op hun voicemail.'

Ondertussen kwam Mike aangelopen. Angie vond hem

wel aardig, maar ook soms een beetje een player. De meisjes waren vaak in zijn buurt te vinden. Met zijn korte zwarte haren en zijn vreemde groene ogen met een vage rode gloed was hij zowel vreemd als aantrekkelijk. ‘Hey meiden, alles oké?’

‘Ja hoor, Mike. En met jou?’ Lily keek hem verliefd aan.

‘Ja. Mijn weekend was top.’ Mike grijnsde breed naar haar.

Lily had al heel lang een crush op Mike, hoewel hij haar niet leek te zien staan. En zo volgde de rest van de vriendengroep zich bij hen en ze bespraken wat iedereen het weekend had gedaan, tot de bel ging. Angie keek om zich heen. Gek, Rafael was er niet. Op dat moment ging haar mobiel af en ze zag een berichtje van hem dat hij ziek was en vandaag niet zou komen.

Het eerste uur begon met Frans. Dat was het ergste vak dat er bestond, vond Angie. Het tweede vak was Engels.

Dat vond ze dan al iets beter, in tegenstelling tot Lily.

Maar ja, school is voor iedereen anders.

Halverwege de Engelse les kwam de directeur binnen.

‘Angie, zou je me willen volgen naar mijn kantoor, alstublieft?’

Angie wist niet wat haar overkwam en ze liep mee naar het kantoor. Daar zag ze twee agenten staan en nerveus liep ze naar binnen. De directeur wees naar de stoel bij zijn bureau en Angie ging zitten.

Een van de agenten liep naar haar toe en ging op de rand van het bureau zitten. ‘Angie, we hebben slecht nieuws voor je. Je ouders zijn verongelukt vannacht.’

‘Je maakt een grapje, toch?’ Angie keek de agent verbijsterd aan. Ze beefde toen ze de meelevende blik in

de ogen van de man zag.

‘Helaas niet, meisje. Het spijt me.’

‘Wat is er dan gebeurd?’ Tranen sprongen in haar ogen en ze keek de agent vertwijfeld aan.

Gelukkig kwam haar tante op dat moment het kantoor binnengelopen. Angie keek haar tante Estella met betraande ogen aan.

‘Wat is er gebeurd met m'n broer?’ Estella keek van de een naar de ander. ‘Jullie waren erg vaag aan de telefoon! Ik snap het nog altijd niet?’

‘Excuseer, mevrouw, maar uw broer en z'n vrouw zijn helaas overleden.’

‘Wat?’

Estella ging naar Angie toe en gaf haar een knuffel.

Angie klemde zich huilend aan haar vast. De agent vertelde op zachte toon wat er was gebeurd en lange tijd was alleen het snikken van de twee vrouwen te horen. De directeur liep naar de lage kast bij de muur en schonk twee glazen water in voor Angie en haar tante.

Estella keek met betraande ogen naar de agent. ‘Wat moet er nu gebeuren met Angie? En met haar school?’

‘Ze zou misschien voorlopig bij u in kunnen trekken?’ vroeg de agent beleefd. ‘Ze is nog minderjarig en er zal vermoedelijk een procedure worden gestart voor voogdij.’

Estella veegde een traan weg. ‘Ja, natuurlijk. En mag Angie dan spullen gaan halen thuis, of hoe gaat zoiets?’

‘Tuurlijk. Je kan best de spullen halen en meenemen.’ De agent keek naar zijn collega en die knikte. Er viel niets meer te zeggen. ‘We doen ons uiterste best om de bestuurder van de andere wagen te vinden, mevrouw,’ zei hij. ‘We houden u uiteraard op de hoogte.’

Hij keek Angie en haar tante nog even medelevend aan en liep met zijn collega het kantoor uit. De directeur zei tegen Angie en haar tante dat ze alle tijd moesten nemen die ze nodig hadden, en Estella glimlachte dankbaar naar hem.

Ze verlieten het kantoor en reden naar Angie's huis. Estella hielp haar met het pakken van de spullen die ze nodig zou hebben de komende tijd, zoals kleren, boeken en schoolboeken.

Angie kreeg een berichtje van Lily. 'Angie, wat is er aan de hand? Waar ben je?'

'Ik ben met mijn tante naar huis om spullen op te halen. Mijn ouders zijn vannacht overleden.' Terwijl ze het type had Angie het gevoel alsof haar hele wereld was ingestort en ze begon weer te huilen.

'Ooh nee, zo erg? Wat is er gebeurd? Ik leef met je mee.' Lily zei dat ze hoopte dat het goed zou komen en vroeg of ze even moest bellen na school.

'Ja, dat zou fijn zijn,' beantwoordde Angie haar berichtje. 'Angie, maak je geen zorgen om school nu,' zei Estella zacht. 'Jij blijft bij mij thuis tot alles is geregeld.' Angie wist even niet wat ze moest denken op dat moment. Haar hoofd voelde helemaal leeg.

Een half uur later zat ze op de bank in de woonkamer bij Estella thuis, terwijl haar tante de logeerkamer in orde maakte. Ze zeiden niet veel tegen elkaar. Wat zouden ze ook moeten zeggen?

Die nacht sliep Angie niet veel. Ze bleef maar aan haar ouders denken en kon niet meer stoppen met huilen.

De volgende ochtend was Angie alleen thuis. Haar tante was naar haar werk gegaan om wat dingen te regelen, had ze op een briefje geschreven dat op het aanrecht lag. Ze beloofde zo snel mogelijk weer terug te zijn.

Wanhopig probeerde Angie haar gedachten op iets anders te richten, al dwaalden die steeds af naar haar ouders.

Hoe kon dit gebeuren? Ze pakte haar laptop en startte die op.

De telefoon rinkelde steeds opnieuw. Angie zuchtte. Ze had geen zin om wie dan ook te spreken. Ze surfte wat op het internet zonder echt naar iets op zoek te zijn, en besloot na een uurtje om afleiding te zoeken op de tv. De zo goed als slapeloze nacht eiste al snel zijn tol en even later viel ze als een blok in slaap voor de tv.

Ze werd wakker toen Estella weer thuis kwam. Tot Angie's verrassing had ze Rafael opgehaald en

automatisch haalde ze een hand door haar haren om ze een beetje te fatsoeneren. 'Wat doe jij hier?'

Estella glimlachte. 'Ik dacht dat je wel wat steun van je beste vriend zou kunnen gebruiken.'

Angie keek hen dankbaar aan. Dat kon ze zeker!

Rafael plofte naast haar op de bank. 'Ik mag van Estella blijven slapen.' Hij grijnsde. 'Dan kan ik een oogje op je houden, want je ziet er niet uit!'

Angie begon weer te huilen. Rafael sloeg een arm om haar heen. 'Rustig maar, meisje. Ik ben er voor je. Huil maar.' Hij hield haar vast tot ze na een tijdje weer iets was gekalmeerd.

Tegen de avond bestelde Estella pizza en Angie dwong zichzelf iets te eten, hoewel ze geen trek had. Maar ze had 's middags ook al niets gegeten dus ze moest wel.

Rafael had haar nog nooit zo verdrietig gezien en was bang dat ze zichzelf iets aan zou doen. Hij wist niet wat hij moest doen om haar op te vrolijken en maakte zich hevig zorgen om haar.

Angie bleef nog de hele week thuis. Samen met haar tante regelde ze alles voor de begrafenis die op vrijdag zou plaatsvinden. Estella had twee lichthouten kisten uitgekozen bij de begrafenisondernemer en samen met Angie had ze twee schitterende boeketten samengesteld van witte rozen, veel groen en met paarse linten. Angie had de rouwkaart uitgezocht en ze waren een hele middag bezig geweest om de enveloppen te schrijven. Ze had de muziek uitgezocht die bij de begrafenis zou worden gespeeld. Haar moeder was dól geweest op klassieke muziek en met name de Mondschein Sonata van Beethoven. Haar vader hield meer van de oudere rockmuziek, dus voor hem had ze Stairway to Heaven van Led Zeppelin gekozen. Het enige nummer dat haar ouders allebei prachtig vonden, Return to Innocence van Enigma, zou als laatste worden afgespeeld. Iedere avond huilde ze zichzelf in slaap. Ze kon nog steeds maar amper geloven dat haar ouders er echt niet meer waren. Het was zo onwerkelijk.

Vrijdag vond de begrafenis plaats. Er waren veel belangstellenden. Veel collega's van het bedrijf waar haar ouders werkten, en zakenrelaties. Haar vrienden van school mochten ook komen. Iedereen was in het zwart gekleed.

Angie en haar tante huilden in elkaars armen toen de pastoor het laatste nummer op had gezet dat haar ouders zo graag hoorden. Er bleven maar weinig ogen droog. Na de dienst was er een koffietafel waar mensen praatten over haar ouders. Iedereen leefde met Angie en Estella mee en het duizelde Angie na een tijdje, alle goedbedoelde woorden en lofzangen op haar ouders. Rafael kwam naar haar toe en hield haar stevig vast terwijl ze hartverscheurend hilde. Ook bij hem stonden de tranen in zijn ogen.

De dag en het weekend na de begrafenis gingen als in een roes voorbij. Angie liep als een zombie rond en had nergens zin in. Eten deed ze alleen omdat het moest en met tegenzin. Als ze uit bed kwam ging ze op de bank zitten om naar de tv te staren, en kwam daar pas weer vanaf als ze naar bed ging.

Zondagmiddag bracht Estella haar een kop thee.

‘Lieverd, we moeten praten.’

Angie keek haar aan met een doffe blik en Estella zuchtte. ‘Ik denk dat het verstandig is als je morgen weer naar school gaat.’

Angie fronste haar wenkbrauwen. ‘Geen zin,’ mompelde ze.

Estella ging in de fauteuil tegenover haar zitten. ‘Ik denk dat het beter is, Angie. Ik begrijp dat je verdrietig bent over je ouders. Ik mis mijn broer en je moeder ook heel erg, en het zal nog lang duren voor de pijn minder is. Maar het leven gaat door, Angie, en ik kan je niet langer thuis houden. Mis je je vrienden niet?’

Angie knikte langzaam. Ja, die miste ze wel. ‘Okay.’

‘We proberen het gewoon, Angie,’ zei Estella opgelucht. Ze had meer weerstand verwacht en was blij dat Angie wilde gaan. Ze hield van haar nicht en wilde het beste voor haar. ‘We kijken morgen hoe het gaat, goed?’ ‘Okay,’ zei Angie lusteloos. Ze dronk haar thee op en ging weer naar haar slaapkamer. Estella keek haar bezorgd na. Ze wist niet meer wat ze kon doen om Angie zich beter te laten voelen.

-2-

Die maandag ging Angie met tegenzin naar school. Met Estella had ze afgesproken in het begin alleen in de avond te gaan en niet tijdens de eerste twee uur. Ze zette haar fiets in het fietsenhok en keek of ze haar vrienden zag.

Veel leerlingen keken haar verrast aan. Haar ouders waren pas omgekomen en niet veel mensen begrepen dat ze er al was, want ze was echt een wrak en zo zag ze er ook uit voor haar gevoel.

Tot haar opluchting was Rafael er al. Hij kwam direct op haar af en bleef de hele avond bij haar, samen met Mike. Ze waardeerde het enorm dat haar vrienden er voor haar waren. Op hen kon ze rekenen. Ook in de les zat Rafael naast haar, met Mike aan de tafel achter hen. Zich op de les focussen kon ze helemaal niet.

Halverwege de les kwam de directeur binnen met een nieuwe leerling, en hij stelde hem voor als Geoffrey. De leraar begroette hem. ‘Welkom, Geoffrey. Naast Jana is nog wel plaats voor je. En misschien wil je jezelf meteen even voorstellen aan ons?’

Het enthousiaste gegiechel van Lily die voor haar zat deed Angie even opkijken naar de nieuwe leerling, en ze onderdrukte een glimlach. Natuurlijk was haar beste vriendin enthousiast. Geoffrey zag eruit als een fotomodel met zijn brede schouders en halflange, zwarte haren. Hij droeg een zwarte leren broek met een vest en

zijn donkerbruine ogen glinsterden toen hij naar haar keek.

Lily kon haar ogen niet van hem afhouden toen hij naar de lege tafel naast Jana liep en ging zitten.

‘Ik heet Geoffrey en ik heb een tijdje in Griekenland gewoond. Nu woon ik hier vlakbij. Ik ben zestien jaar en speel graag gitaar. Ik schrijf mijn eigen liedjes en zing ook.’

De leraar knikte enthousiast. ‘Wie weet kun je je talenten eens tonen tijdens een uitvoering hier op school!’

Geoffrey grijnsde. ‘Wie weet.’

‘En hoe staat het met je Frans?’ De leraar keek hem vragend aan. Per slot van rekening hadden ze nu Franse les.

‘Niet mijn beste vak,’ zei de jongeman schouderophalend.

‘Van wie wel,’ mompelde Rafael, wat hem een bestraffende blik van de leraar opleverde. Angie verborg een glimlach achter haar hand.

De leraar liep terug naar zijn bureau. ‘We gaan weer verder met de les. Terug naar hoofdstuk vier!’

Angie luisterde nauwelijks terwijl de leraar aan het woord was over het boek dat ze aan het behandelen waren: Commissaire Maigret van Georges Simenon. Ze had het met moeite gelezen en ze vond er maar weinig aan. Haar gedachten gingen weer naar haar ouders en ze slikte moeilijk. Ze voelde de hand van Rafael over de hare glijden en ze keek hem dankbaar aan. Hij knipoogde even naar haar.

Tijdens de pauze ging Geoffrey naast Angie zitten. ‘Je leek nogal afwezig in de klas.’ Hij keek haar nieuwsgierig aan. ‘Is er iets?’

In gedachten verzonken haalde ze haar schouders op en merkte nauwelijks dat Rafael en Mike bij hen kwamen zitten. Geoffrey bleef haar aankijken. ‘Het spijt me dat je niet wilt praten. Je bent mijlenver weg met je gedachten. Waarom is dat?’

‘Ik wil het er nu niet over hebben,’ mompelde ze, en Rafael keek hem rustig aan. ‘Laat haar maar even met rust.’

‘Ik geef een feest zaterdag,’ zei Geoffrey opgewekt. ‘Een soort welkomstfeest. Jullie zijn ook uitgenodigd! Angie, kom je ook?’

Angie keek hem even aan en haalde haar schouders weer op. ‘Ik zal erover nadenken.’

Tevreden stond Geoffrey op en liep naar de school terug. Rafael en Mike keken hem na.

‘Ga jij?’

Mike hield zijn hoofd een beetje scheef. ‘Ik denk het wel. Jij?’

Rafael grijnsde. ‘Gratis drank! Meiden! Ik dacht het wel!’

Toen ze klaar was met school, werd Angie opgehaald door haar tante met de auto. Estella vroeg hoe het was gegaan die avond, en Angie vertelde dat de nieuwe jongen op school haar had meegevraagd naar een feest aanstaande zaterdag.

Estella glimlachte. ‘Het is een goed idee om je gedachten te verzetten en nieuwe vrienden te maken.’

Angie keek haar tante aan. ‘Denk je het echt?’ Ze had er

niet veel zin in om gezellig te moeten doen.

‘Tuurlijk! Het lijkt me leuk. En je kan met Lily een nieuwe outfit shoppen.’

Angie keek haar aan en knikte toen aarzelend. Met Lily was het altijd leuk, dat wel.

De week vloog voorbij, en hoewel Angie nog altijd werd verteerd door verdriet om haar ouders, was ze toch wel blij dat Estella haar had gezegd naar school te gaan. Het was fijn om bij haar vrienden te zijn en wat afleiding te hebben. Ze had veel in te halen omdat ze een week thuis was gebleven, maar ze werkte hard en was al weer bijna bij.

De zaterdagmiddag voor het feest ging ze samen met Lily shoppen. Lily nam haar mee op sleeptouw en Angie vond het eigenlijk best gezellig, tot ze bij het winkeltje kwamen waar ze vaak met haar moeder was geweest. Ze kreeg het even moeilijk en Lily troostte haar toen ze het zag. Dapper ging Angie het winkeltje binnen en de twee vriendinnen vonden al snel een mooi jurkje voor het feest. Verheugd met hun aankopen gingen ze naar hun favoriete restaurantje voor een kop koffie en een gebakje, voor ze naar het huis van Lily gingen om zich op te maken en om te kleden.

Angie voelde zich beter dan ze zich in tijden had gevoeld en was blij met zo’n goede vriendin. Ze kleedden zich om en maakten zich op en giechelden wat af.

Rond een uur of tien liepen ze samen naar het adres dat Geoffrey hen had gegeven. Lily was opgetogen. ‘Ken je dat huis? Het is enorm! Zijn ouders moeten wel rijk zijn!’ Angie lachte om haar vriendin. Op de oprit naar het huis stond de rest van hun groep al op hen te wachten.

Geoffrey stond bij hen en hij keek goedkeurend naar Angie.

‘Kijk! Hij kijkt naar ons!’ kirde Lily. Angie keek naar Geoffrey en bloosde onwillekeurig toen ze zijn blik zag. Hij glimlachte naar hen en liep naar hen toe. ‘Hey, meiden! Alles oké?’

Lily keek blij. ‘Ja! Tuurlijk! Met jou ook?’

Hij nam hen allebei bij de arm en leidde hen naar binnen. De woonkamer was helemaal ingericht als feestzaal, met zitjes aan de zijkanten langs de muren, en een ware dansvloer bij de openslaande tuindeuren. Angie keek haar ogen uit. Gekleurde lampen schitterden, muziek schalde uit de boxen, en er waren al mensen aan het dansen.

‘Wil je dansen?’ Hij moest bijna schreeuwen om zich verstaanbaar te maken en Angie keek hem verlegen aan. Lily keek naar haar vriendin. ‘Tuurlijk wil ze met je dansen!’ Ze duwde Angie naar hem toe. ‘Zeg hoe leuk ik ben! Ik wil ook met hem dansen,’ fluisterde ze in Angie’s oor.

Angie lachte. ‘Zal ik doen.’

Ze liep met Geoffrey mee naar de dansvloer en ze dansten samen.

Bij de bartafel stond Rafael naar hen te kijken met een boze blik in zijn ogen.

Mike stootte hem aan. ‘Hey! Wat is er nou?’

Rafael nam een slok van zijn bier. ‘Ik vertrouw die gast voor geen meter,’ gromde hij.

Het dansnummer was afgelopen en een rustig nummer volgde. Geoffrey nam Angie in zijn armen. Angie voelde zijn hand over haar rug glijden en deed een stap achteruit.

‘Het spijt me, maar ik ga naar huis.’